

Verdens onde Fristelser og Farer. Og saa — bare for at gøre Propaganda for sin religiøse Ide — —«

Længere kom han ikke. Mads Vestrup tumlede op med et Grynt som en Vildorne og tog om Ryggen af en Stol. Det havde været hans Hensigt at slynge den i Hovedet paa ham, men Synet af Barbara, som i det samme tilfældigt kom ind, bragte ham til Besindelse. Han stod et Øjeblik graa i Ansigtet og stirrede ned paa Asmus Hagen med Skum i Mundvigene. Saa gik han bort uden Farvel.

Barbara fulgte ham ud.

Asmus Hagen saae lidt forbløffet efter ham og derpaa hen paa Torben.

»Du er vred paa mig, gamle Ven!« sagde han og gik hen og lagde sin Haand paa hans Skulder.

»Du havde ikke Lov til at krænke ham. Han var dog min Gæst.«

»Javist! Det var dumt! Og jeg gør dig min Undskyldning. Men han kunde have ladet være med at ægge mig op. Forresten begriber jeg ikke, at du har den uappetitlige Person gaaende her. Det er ikke sundt for dig. Har du rigtig lagt Mærke til hans Øjne? Et Par Kloakbrønde — fulde til Randen af den frommeste Ondskab. Tag dig i Agt for ham! Jeg kender den Slags Folk?«

»Ja, mon du ogsaa gør det?«

»Aa du, jeg har truffet Mage til de Øjne baade